

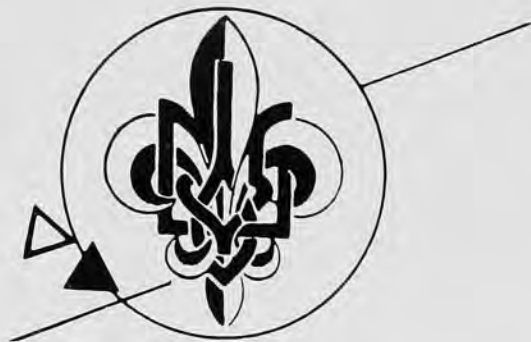
ЮНАК

КВІТЕНЬ — APRIL 1986

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Великодні привітання
2. Анатоль Курдидик — Воскресні дзвони
Ніна Мудрик — Воскресіння
Підляська гагілка
3. Сучасні визначні українці: Журналістика — Антін Драган
4. Подруга Марта — Київські зустрічі юначок Марти і Миросі
5. Повідомлення Головного Булавного УПЮ
6. Ян Грабовський — Метка
8. Іван Франко — Легенда про Пилата
9. Успіхи наших друзів: Ліда Гавришків — пл. сен. Н.Г.
10. Успіхи наших друзів: Пластунки редагують шкільну газетку
11. Молоде перо: Ксеня Сачак — Завтра
12. Що знаєш про Чорне море?
13. Чи знаєш Ти про УСП?
14. Фоторепортер питає
15. Спорт: ст. пл. Ігор Струтинський — 12-ий Спортивно-Вишкільний табір
18. Спорт: Рекорди Олімпіад СВТ
19. Братчик Славко — Сонце сміється до нас
21. Хроніка: Наталка Шпічка — „А де ж наші стіл та крісла!”
22. Хроніка: Марко Швед — Гірський табір скобів та вірлиць в Канаді
23. Хроніка: Лев Пясецький — Прогулька на „Мт. Айфель”
Важливе повідомлення ГПБ
24. Список датків на Прес-фонд „Юнака”

Редагус колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Вашук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

На обкладинці: Пластунки Пластової Станиці в Ньюарку виводять на Великдень гагілки біля церкви св. Івана Хрестителя.

Світлив пл. сен. Юрій Тритяк

ЮНАК

КВІТЕНЬ — APRIL 1986

Ч.П. 4 (265)

РІК XXIV

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

Христос Воскрес!

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІЄВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНІЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

**НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає
Редакція і Адміністрація «Юнака»

ВОСКРЕСНІ ДЗВОНИ

Гудіть, Гудіть, Воскресні Дзвони,
Перекажіть в далекий світ,
Що ген, далеко, на обріях
Крайочок неба вже приблід —

Скажіть, що ніч уже відходить,
Бо тьма безсила там лягти,
Де нарід йде Христовим путем
Крізь глум, і муки, і хрести.

Скажіть, що так, як він із гробу
Сьогодні встане до життя,
Так над народу цвинтаріщем
Весняні громи зрокотять,

І всі печаті розірвуться,
І по сторожі згине слід —
І нарід встане Великодній!
...Перекажіть це, дзвони, в світ!...

Анатоль Курдидик

ВОСКРЕСІННЯ

Блудить мряка полями зеленими
І сріблиться колосся від рос,
На межі між важкими ячменями
На хресті почорнілім — Христос.

Вялих квітів принагідну китицю
Хтось поклав біля втомлених стіп;
З-під повік у Розп'ятого світиться
Супокійного сяєва сніп.

І спливає в простір тихо ласкою
І паде на колосся в зерні,
І зерно стане хлібом і паскою
На багатім і вбогім столі.

І голодним та втомленим трудами
Радість дзвонів зголосить потік;
Зломлять паску й поклоняться чудові
В тихім саяві з-під Божих повік.

Ніна Мудрик

А В НАШОМУ СЕЛІ ЗОЛОТІЙ ДВЕРІ

Підляська гайка

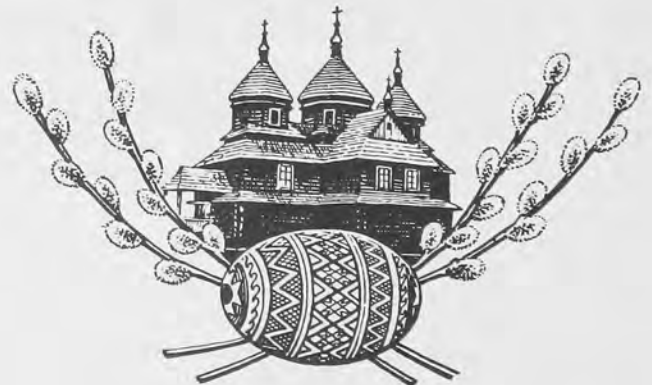
А в нашому селі золотій двері,
Ой не їдь, Іванку, село воювати!
Ой не їдь, Іванку, село воювати,
То ми тобі дамо великий подарок!
То ми тобі дамо великий подарок,
Великий подарок, коня вороного!

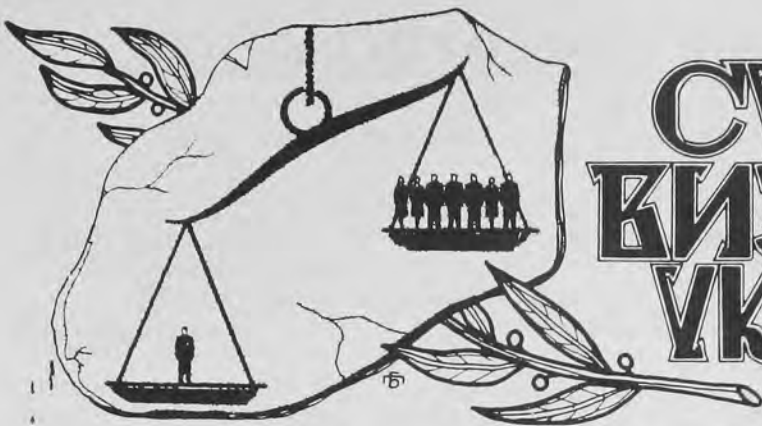
„Я коника беру, — свого не дарую,
Свого не дарую, — все село воюю!“
А в нашому селі золотій двері,
Ой не їдь, Іванку, село воювати.
Ой не їдь, Іванку, село воювати,
То ми тобі дамо великий подарок!
То ми дамо тобі великий подарок,
Великий подарок, — шабельку до боку!

„Я шабельку беру, — свого не дарую,
Свого не дарую, — все село воюю!“
А в нашому селі золотій двері,
Ой не їдь, Іванку, село воювати!
Ой не їдь, Іванку, село воювати,
То ми тобі дамо великий подарок!

То ми тобі дамо великий подарок,
Великий подарок, — молоду Марисю!
„Я Марисю беру, все своє дарую,
Все своє дарую, — село не воюю“!

(Записав д-р Т. Олесіюк
в околиці Володавського повіту)

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

АНТІН ДРАГАН — ЖУРНАЛІСТ

Ред. Антін Драган при праці

Антін Драган, ще молодим студентом дописував до різних українських газет, як „Голос”, „Кооперативна Родина” та інші. В часі студій права на Львівському університеті його арештували за активну діяльність в Організації Українських Націоналістів і відтак засудили на п'ять років ув'язнення.

Після звільнення, перейшовши нелегально через польський кордон до Німеччини, він став у Берліні співробітником Української Пресової Служби, а відтак був співредактором газет „Українець” і „Хлібороб” та інших видань для вивезених насильно до Німеччини українських робітників.

Після різних пригод, які ред. А. Драган пережив під час Другої світової війни і перебування в таборі інтернованих у Іспанії, він вкінці, коли війна

закінчилася, предістався до ЗСА. Тут у 1946 році став відразу знову до журналістичної праці в щоденнику „Свобода”, що тоді був редагований д-р Л. Мишугою. Як права рука д-р Л. Мишуги А. Драган працював у „Свободі” аж до смерти свого головного редактора і в 1955 році станув на його місці як головний редактор „Свободи”. На тому пості пробув ред. А. Драган аж до 1978 року, коли вирішив відійти на заслужену пенсію.

Крім своєї журналістичної праці, яка зробила його широко відомим в цілій українській спільноті, ред. А. Драган працює як публіцист і є автором багатьох статей на різні теми та книжок українською і англійською мовами. Відомі добре є: його збірка з приводу 20-річчя побудовання пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні, про Кардинала Йосифа, Про Луку Мишугу та інші. Особливо багато уваги присвятив ред. А. Драган також справі катедри Українознавства в Гарварді на тему якої написав численні статті.

Ред. А. Драган — це „з крові і кости” журналіст, який ціле життя посвятив цій професії. Хоча відійшов на заслужений відпочинок, далі пише безперервно і працює над новою книжкою. Він активний член Співки Українських Журналістів Америки і Наукового Товариства Шевченка та ряду інших організацій.

Його дочка, також активна журналістка, є членом куреня „Перших Стеж” а ред. А. Драган завжди мав близьке та тепле відношення до пластової організації.

О.К.

П.С. Вже коли ми написали цю статтейку про нашого визначного українського журналіста, Його не стало між живими.

КИЇВСЬКІ ЗУСТРІЧІ ЮНАЧОК МАРТИ І МИРОСІ

*Сосна росте із ночі. Горілиць
з-за облоку осяйна Софія.*

*Десь галактичний Київ бронзовіє
у мерехтінні найдорожчих лиць.*

Василь Стус: Київ

Стільки довідалися того дня і вечора дівчата. Поспішали до готелю, щоб якнайшвидше поділитись думками й переживаннями із своєю вчителькою.

Застали її на розмові під готелем з її свояками. Втішилась вчителька, побачивши їх, бо журилася, що не повернуться своєчасно. Познайомивши дівчат із родичами, похвалила своїх улюблениць, вони добрі діти й учениці. Відпровадили свояків до автобуса, п. Нагірна відразу запитала дівчат:

— Ну, як вам подобалися київські студенти? — чи знайшли спільну мову?

— Пані Нагірна! Ми таке довідалися, так хочеться все вам розказати!..., — почала Марта. — Вони нам хотіли робити іспит з літератури. Віктор сказав кілька рядків з „Тополі“ Вінграновського, про те, що „той любов'ю повниться до світу, Хто рідну землю має під собою“. А ми його відразу запитали — чи він думає, що ми без рідної землі не можемо бути доброю людиною? Любити рідну землю?

— Віктор усміхнувся з радості, коли ми обидві відразу вигукнули, що це рядки з вірша шестидесятника Миколи Вінграновського. А Петро тоді попросив:

— Але краще ви нам завдавайте питання про наших поетів. Хто знає чи ми знатимемо відповіді. І Мирося продеклямувала вірш Стуса про Київ. Вони не могли вгадати чий це вірш.

— А ви пригадали собі хоч щось з того чудового вірша? — поспішно запитала п. Нагірна. Та ви не дивуйтесь тому, що вони не знають творів поетів шестидесятників. А ще такого, як Стус. Та ж його поезії при обшуку забрали. І не допомгла голодівка впродовж цілого тижня. Деякі вірші він зумів відтворити. Вони появились друком у Америці.

Пані Нагірна часто оглядалася, була неспокійна, дивилась на годинник. Та дівчата весь час завдавали щораз нові питання й мимоволі опинились під деревом недалеко готелю. Не вгавали розмови про поезії, дівчата просили пояснень незрозумілих їм образів, висловів, просили допомогти їм пригадати деякі рядки з улюблених поезій. Вчителька це радо робила,

— Пані Нагірна! — звернулася Марта. — Чи ми вам розповідали, що нам був сказав Віктор після того як ми були на Володимирській гірці й вибиралися до собору св. Софії, а Віктор, коли я його запитала — чи він також атеїст, відповів: „Хрест — це історія нашого народу, символ зв'язку багатьох поколінь. Він поглибив гуманізм, любов, приніс зброю проти зла і насильства“.

— Так, дівчатка, — це дуже багато сказано цими словами. Ви зрозуміли, що хотів сказати Віктор? Він розуміє — чим було для нас прийняття Христової віри. Ще й як розуміє!.. — у задумі сказала п. Нагірна.

— То виходить, що тут є релігійні люди! — втішено вигукнули обидві юначки.

— О, мої дорогі! Так ще багато вам треба вивчати всього про Україну. Ми мало вивчали поезії Василя Стуса, бо він дуже складний. У нього й мова особлива, а поетичні образи прекрасні, і стільки глибоких думок, краси його почувань, героїзму його життя!.. — стоячи під деревом даліше від вуличного руху продовжувала розмову вчителька.

— А ми були вже згадали про Стуса в розмові з хлопцями, — озвалася Мирося. — Вони щось знали, але дуже просили нас їм більше розказати.

— Добре! Ось я вам пригадаю його поезію „Київ“. У ній він чудовими рядками розповідає, що вночі він не може заснути. Йому перед очима сосна з'являється (він, знаєте, дуже любить дерева!). І з-за облоків, (білих хмаринок) „осяйна Софія бронзовіє у мерехтінні найдорожчих лиць“. А в дальших рядках каже, що то сосна як Вітчизна „пливе із ночі і росте“. А він уже „за гранню, де видиво гойдається святе“ — ви зрозуміли що цим він каже?..

— Так! Він дуже хворий, знає, що зближається кінець його життя, — відповіла Марта, зітхаючи.

— Але почування його зв'язані з Україною. Про неї він думає, вона вже за межею його життя „лівіше серця“. О, дорогі мої! Боляче читати його звернення до родини, до сина, що світиться для нього, мов зірка, а дружина видається йому Ярославною, що плаче у Путивлі. Поет називає її голубинею, що розкрила два крила над ним і „вознесла“ його до неба. Вона ж також страждала!...

— Не можна зрозуміти того, чому уряд карає таких вартісних людей? За що?.. За любов до Бога, до Батьківщини? — понуро дивлячись у землю, відізналась Марта.

— Так! Стус уважає злочинцями не тільки тих, що карають за цю любов поетів, але грішними тих, які байдужі до долі народу.

— Дякуємо! Дуже-дуже вдячні вам, пані Нагірна! Це багато нам допоможе в зустрічі з такими людьми, що не хочуть бути вужами-плазунами, — прощаючись на добраніч, казали дівчата.

Подруга Марта
(далі буде)

Запитання:

1. Чому цікавилася п. Нагірна — чи подобалися її ученицям студенти з Києва?
2. Про що Марта і Мирося розмовляли з студентами? По чім видно, що вони є релігійними?
3. Про що просили хлопці їм розповідати, розпитували про кого?
4. Про що розмовляли дівчата з учителькою, стоячи під деревом?
5. Як пояснила п. Нагірна поезію Стуса під назвою „Київ”? Про що там є мова?
6. Кого і чому влада в Україні уважає злочинцями?
7. Про кого думали дівчата, згадуючи людей, яких Стус назвав „вужами-плазунами”?

„...ЗА ПРАДІДНУ СЛАВУ”

Автор лицарського епосу „Слово о полку Ігореві” писав ці слова до лицарів, що під проводом своїх князів, заковані в залізні панцирі й шоломи, маршували на схід проти половецьких орд.

Він — цей автор, неначе старозавітний пророк, визначив своїми словами цю велику ідею на тисячі літ наперед.

„За Прадідну Славу” змагалися полки Ярослава Осмомисла, Короля Данила, Дмитра Детька і князя Глинського.

Гетьманщина, що перебрала Державність Руси-України, під проводом гетьманів: — Конашевича-Сагайдачного, Хмельницького, Виговського, Апостола і Мазепи виписала на своїх прапорах ті самі гасла.

Коли перестали діяти гармати і шаблі, залунало могутнє слово поетів: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки. Слова „Заповіту” Т. Шевченка в ім'я Прадідної Слави понеслось по всій Україні: „Вставайте! Кайдани порвіте, І вражою злою кров'ю Волю окропіте!...”

Двадцятий вік такий багатий у світлі подій нашої Батьківщини. Ще багато залишилося тих, що підняли „За Прадідну Славу” Червону Калину. Вони створили нерозірваний ланцюг подій, що тягнеться до сьогоднішнього дня. З рядів воїнів Визвольної боротьби вийшли незабутні провідники Українського Пластового Уладу: Іван Чмола, Петро Франко, Теодор Поліха, Северин Левицький, Юліян Каменецький та інші. Вони передали нашому поколінню свій бойовий прапор, на якому золотими словами вигаптовано: „БУДЬ ВІРНИЙ БОГОВІ І УКРАЇНІ!” Ця Україна — це наша Прадідна Сла-

ва. І пішли пластуни з тим прапором у ряди ОУН, УПА, Дивізії „Галичина”. Всюди вони на провідних місцях.

Розкинені в діаспорі друзі виховники й юнацтво. Перед ними те саме гасло „За Прадідну Славу!” Нашим завданням розвивати культуру, зберегти мову, традиції нашої тисячолітньої давнини. Бо за словами недавно померлого поета Василя Стуса:

„Нам шлях прослався вгору,

Не вбік, не вниз, а ввись...”

Тамтуди, де мають прапори нашої „Прадідної Слави!”

пл. сен. Роман Копач
— Головний Булавний УПУ

МЕТКА

По той бік вулиці, навскоси від нашої хвіртки, посеред садка виднівся будиночок. Звичайнісінький собі будиночок — ні гарний, ні поганий. Чому він майже завжди стояв пустою — важко сказати. Але так якось виходило, що всі, хто оселявся в ньому, щонайбільше за півроку виїздили з нашого містечка.

Постійно мешкав у порожньому будинку тільки пан Попелек, листоноша. Він був удівець і мав двох дочок-близнят — Зосю й Вісю. Дівчатка так скидались одна на одну, що я відрізняв їх тільки по кольору стрічок, уплетених у тоненькі кіски. Сестрички нагадували двох маленьких попелястих котенят. Були вони статечні, розважні, говорили рідко й завжди разом. Гуляючи по вулиці, дівчатка водили на червоній стрічці чорну овечку, яку називали Перлинкою.

Перлінка була втіленням розуму й відданості. Принаймі так в один голос запевняли сестри. Мушу підтвердити: чорна вівця справді всюди ходила слідом за дівчатками й мекала, коли її кликали на ім'я.

А взагалі то була звичайнісінька вівця. На світ вона дивилась сонно й кисло. Але мені здається, що саме за це маленькі Попеленята особливо любили свою овечку.

— Вона така смирна! — з захватом говорила Зося.

— І така лагідна! — підхоплювала Віся.

От і добре! Попеленята дуже любили свою овечку, а вона їх — чого ж їще треба?

Деякий час дівчатка не виходили на вулицю зі своєю Перлинкою. Здається, овечка була хвора. Та одного разу сестрички несподівано прибігають до мене в садок. Личка в них заплакані, очі повні сліз, а підборіддя тремтять так, що бідолашні й слова вимовити не можуть.

— Що сталося? — питаю.

— Ой! — хлипає Віся.

— Таке горе! — вторує їй Зося.

І обидві — в сльози! Плачуть, аж заходяться! Заспокоюю їх як можу. Дав по цукерці. Плачуть. Дав по другій. Не помагає. Тільки почаствувавши їх вишневим варенням, я дізнався, в чому річ. Перлінка померла.

— Ну що ж, мої любі, — кажу. — Смерть не питає — забирає та й годі! Тут вже нічого не вдієш!

— А що буде з Меткою? — питає мене Віся і знову в плач.

— Еге, що з Меткою? — повторює Зося крізь сльози.

— Що то за Метка? — здивувався я, бо досі про неї нічого не чув.

Виявилося, що в Перлінки народилась дочка, що цю дочку, чорну, як і її мама, дівчатка вже називали Меткою, що Метці тільки три дні і про те, щоб її годувати, не може бути й мови. Отже, виходить так, ніби й Метці вже кінець.

Почав я міркувати, як би допомогти маленьким заплаканим Попеленятам. І раптом згадав про Вірну! Кажу дівчаткам:

— Давайте свою сирітку! Вірна — добра, благородна собака. І вона якраз годує синка. Може, й вашу Метку за дочку прийме. Спробуймо!

— Наша Метка — з собаками? — ображено спитала Віся.

— В собачій будці? — повторила Зося і знизала плечима.

— Або в собачій будці, або нічим вам допомогти не зможу, — відповідаю коротко. — А що за цяця така ваша Метка, що не може бути у моєї Вірної? Хай би у всіх людей було таке золоте серце, як у моєї собаки!

Сестрички подумали і, не кажучи ні слова, побігли додому.

За кілька хвилин вертаються.

— Ось вона, — каже Віся і розгортає клапоть кожушини. А там — ягнятко.

— Ця кожушина — посаг нашої Метки, — пояснює Зося.

— Щоб їй було тепло в будці, — додає Віся.

Ідемо з Меткою та її посагом до будки. Кличу Вірну. Вона виходить. Дивиться віддано мені в очі, але нетерпляче махає хвостом.

„Коли ти маєш до мене якусь важливу справу, — каже, — то говори швидше. Ти ж знаєш, що у мене у будці маля. Його не можна ні на хвилину залишати самого—”.

Я поклав перед Вірною на землю Метку в кожушині. Ягнятко було таке кволе, що не могло встояти на ніжках.

— Це свій, свій, — кажу Вірній.

„Та як же можна не пожаліти такого безпорадного черв'ячка”, — відповіли мені її чесні очі.

Вірна обережно взяла Метку за карк і понесла в будку.

Дівчатка остовпіли з подиву. А коли отямилась, ухопили кожушину й полізли обидві в будку.

— Не лізьте, — кажу їм. — Виходить, ваша кожушина Вірній ні до чого. Вона краще знає, як виховувати.

Сестрички постояли, постояли перед будкою з кожушиною в руках та й пішли собі.

Але з цього часу по кілька разів на день приходили до нас у двір. Вони приносили Вірній щось смачне, мовчки клали в миску і сідали перед будкою. Зазирали всередину. Але Метки не могли побачити: в будці було темно, а Метка була чорна й носа надвір не витикла. Тільки іноді звідти виглядав син Вірної, чисто оксамитовий ведмедик. Дівчатка називали його Мишком. Так це ім'я до нього й пристало.

Але Мишкові не хотілося вилазити з будки. На світі в цей час було зовсім нецікаво: безперестанку лив дощ, стояв пронизливий холод, як часто буває напровесні.

Нарешті виглянуло сонечко. Попеленята якраз крутились біля будки. І раптом чую їхній крик.

— Ось вона! Ось вона! Наша Метка! Наша Метка!

Дивлюсь — через високий поріг будки важко перевалюється каштановий товстун Мишко. Виліз, сів, позіхнув і смачно чхнув на сонце. За цуценям вискочила Метка. Стала перед будкою, стріпнулась, мекнула і... Я аж очі протер з подиву! Уявіть собі — сіла на землю точнісінько так, як собака!

Мишко вирушив на прогулянку по двору. Метка за ним. Вона зупинялась, коли він сідав, — Мишко вскочив у калюжу, Метка теж ішла по воді. Змоклий Мишко плакав, плакала й Метка, хоч зовсім не змогла. Чудася!

Сестричкам все це не дуже сподобалось. Чому? Найперше тому, що я заборонив їм брати на руки і

Мишка, і Метку. Кому з того шкода? Мені ніякої. Але це могло зашкодити малятам. Адже вони дуже тендітні. Найменший необережний рух — і можна скалічити таку крихітку на все життя. Та й, зрештою, тварина — не іграшка.

Я пояснив це сестричкам. Але, очевидно, мої слова їх не переконали. Дівчатка образились і перестали приходити у наш двір. А вневдовзі поїхали до тітки.

Я навіть зрадив. Чому? Як би це вам сказати? Я дедалі більше переконувався в тому, що їхня Метка нітрохи не схожа на свою маму Перлинку. Вона не була ані смирна, ані лагідна. Коротше кажучи, в ній не було нічого від тієї нудотно-солодкої овечки, яку хотіли мати Попеленята. Метка зсобачилась. Зовсім зсобачилась!

Ви спитаєте, як це „зсобачилась”? А так: стала собакою. Як її мамка Вірна і молочний брат Мишко.

Метка робила все те саме, що робив Мишко. Мишко ганявся за курми, Метка ганялася за курми. Мишко задирався з качками, Метка відганяла їх від коритця з кормом. Мишко насакував на горобців, Метка ловила метеликів.

Вони разом спали в будці, разом ходили на прогулянки в садок і до ставка. Ганяли по двору, бігали наввипередки круг стовпа.

В одному вони тільки не сходилися — в їжі. Метка, щоправда, стромляла носа в собачу миску, але каші їсти не могла. Зате Мишко страшенно дивувався, коли Метка скубала траву або хрумала сіно. Він просто не розумів, як це його подружка їсть таку гидоту.

Якось купив я Метці овечих ласощів — грудку кам'яної солі. Поклав її в сітку і почепив на стовпі. Метка — до солі і ну лизати! Язик її замелькав, наче крила вітряка. Ви такого, мабуть, зроду не бачили!

Помітив це Мишко. Загарчав, гавкнув, одігнав ягня і вхопив зубами сіль. Та як пирхне! Почав кашляти, плювати, витирати язика об траву. Відтоді Мишко із зневагою дивився на сітку і на Метку, яка лизала сіль.

„Зіпсований смак!” — кривився він і відходив геть далі від стовпа.

Але не думайте, що в Метки завжди був зіпсований смак.

У нас на подвір'ї валялася кістка, так чисто вилізана, що вже навіть і не пахнула кісткою. То була собача забавка.

І от саме за цю забавку й побилися Мишко з Меткою! Та так здорово, що Мишко, скиглячи, заліз у будку. А Метка бігала по двору з кісткою в зубах.

Відтоді я вже не дивувався, коли Метка вибігала з Мишком до хвіртки і гавкала на чужих. Як гавкала? А так: бекала басом, мов труба!

Крися навчила Мишка служити, і Метка ходила на задніх лапах, як балерина. А „просила” передніми ногами далеко краще і старанніше, ніж Мишко. Він взагалі був страшенний ледар і нічого не хотів як слід робити.

Минуло літо. Попеленята повернулися з села. І того ж дня прийшли подивитись, як живе їхня Метка.

Відчинили хвіртку, зупинились. Побачив їх Мишко. Кинувся до них, загавкав. За ним прибігла Метка. Стрибають обоє навколо бідолашних дівчаток, а ті бояться навіть ворухнутись. І посмішки на їхніх личках чогось не видно.

Вийшов я на той галас, дав кожній з дівчаток по грудочці солі.

— Привітайтеся з Меткою! — кажу.

Метка зачула сіль. І одразу почала „Служити” — просить, махає ніжками.

Дівчатка як зареочуть!

— Мов собака! — вигукують. — Мов собака!

Та раптом Зося перестає сміятись і каже:

— Але наша Метка вже не буде така, як її мама!

А Віся й собі:

— Не буде така лагідна й смирна, як справжня овечка!

Ну то й що? — питаю. — Хіба через це ви будете її менше любити?

Зося замислилась на хвилинку.

— Хай вже буде така, як є... — прошепотіла вона.

— Ми й таку будемо любити! — додала Віся.

Милі, розумні дівчатка були ці маленькі Попеленята, правда?

Того ж дня Метка перебралася на нову квартиру. Їй було добре у просторому, порожньому дворі незаселеного будинку.

А коли в місті пішла чутка про те, що в малих Попеленят є овечка, яка вміє служити, на подвір'ї в них стало людно. Адже кожному хотілось побачити це диво. І дівчатка дуже пишалися тим, що їхня овечка — ну точнісінько як собака!

ЛЕГЕНДА ПРО ПИЛАТА

Горе вам, люди чесні і добрі, коли служите неправді й підлоті! Горе вам, чи служите ви в злій, чи в добрій вірі.

Ні, тричі горе тим, що служать у добрій вірі! Вони бо подібні золотим кайданам на невольнику, подібні вовкам, що живе м'ясо роздирають.

Вони подібні Пилатові, що віддавав Христа на муки й прилюдно вмивав руки на знак своєї невинності.

Це образ гідний найвищої погорди, найбільшого гніву Божого. Чи знаєте, яка доля судилася Пилатові?

Пилат віддав Христа на муки й сказав: „Я невинний! Самі ви того прагнули!” Потім узяв води, вмив привселюдно руки й пішов на обід, наче нічого не сталося.

Сталося однаке те, що, бачучи його, втікало все, як від гадини їдовитої.

Слуги й невольники втікали перед ним. Навіть ветеран-легіонер, що ніколи нічого не лякався, і той затрясся, побачивши свого пана, й уперше за життя своє утік зі стійки.

Пилат пішов спочатку на високий дах своєї палати, де у вечірнім холодку сиділа його жінка. Побачивши чоловіка, перейнята несвідомим таємничим перестрахом і огидою, крикнула вона пронизливо й стрімголов кинулася з даху. Заки доле-тіла до землі, розбилася її голова об гострий піддашок палати.

Пішов Пилат опісля до покою, де в колисці, вистеленій пухом, спала його єдина дитина — немовлятко. Та коли батько нахилив над нею своє лице, дитина розплющила очі, посиніла й глибоко зідхнула. За хвилину тіло її було холодним, застиглим трупом.

І положив Бог знак на груди Пилата, прокляв життя його і смерть його, душу його й тіло його, гірш, ніж Каїна.

Бо Каїн, забивши брата, не вмивав своїх рук з крові, чув вину свою, втікав і ховався.

А той, що правду чисту віддав у катівські руки, скидав зі себе відповідальність за свій учинок. І от усяка правда відступила від нього; все, чим він жив, пишався й дихав, покинуло його навіки.

Родина його зникла, як марна тінь. Цісар з ганьбою вигнав його зі служби. Навіть родинне місто, куди він був сховався, викинуло його із своїх мурів.

Довгі літа блукав він по світу, волочучи за собою тягар людської ненависти й погорди.

Вкінці, постарілий передчасно, хворий і збідований, сів він при битім шляху, бажаючи у прохожих шматка хліба.

Та, побачивши його, навіть, наймилосердніші серця робилися тверді, як кремінь. Навіть невинні дівчата й жалісливі молодіці кидали в нього камінням.

Іван Франко

ЛІДА ГАВРИШКІВ

Ст. пл. Ліда Гавришків

Ст. пл. Ліда Гавришків з Вінніпегу заслуговує на те, щоб про неї згадати в пластовому журналі „Юнак”. Тяжко писати про пластунку, яка від наймолодших літ виховувалася в Пласті, і росла на очах всієї пластової громади. Може декому здаватиметься, що надто її перехвалили в цьому дописі. Краще нехай факти говорять про неї, а читачі самі осудять, чи ця активна пластунка справді заслуговує на відзначення.

Ліда Гавришків народилася 14 січня 1965 року. Від шостого року життя належала до УПН-ок, відбула всі новацькі проби і табори. Вже в новацтві здобула друге і перше місця в деклямаціях під час Шевченківських конкурсів у Вінніпегу.

В юнацтві одержала четверте, третє і друге відзначення за пластову поставу та зразкове виконання обов'язків. Ліда відбула вишколи для юнацьких виховників, а також вишкіл „Золотої Булави”. Впродовж свого новацького і юнацького віку багато разів репрезентувала Пласт, деклямуючи на громадських імпрезах. Від 1984 року очолює пост зв'язкової 2-го куреня ім. кн. Ольги у Вінніпегу.

У 1985 році була коменданткою „Свята Весни”, а в цьому році підготувала програму „Різдвяної зустрічі”, яка була особливо добре зорганізована і про яку навіть писала місцева англомовна преса і подала фото.

Крім Пласту Ліда Гавришків проявляє свою діяльність, також в українському шкільництві. Вона є членом Ради Українських „Рідних Шкіл” і вчить українознавства в школі при читальні „Просвіти”. Вона закінчила школу українознавства матурою при читальні „Просвіти” і в імені градуантів виголосила промову на градаційному бенкеті. Відзначалась своїми рефератами на шкільних імпрезах і в тому напрямі розвиває свої здібності. У 1983 році репрезентуючи Пласт, була вибрана кралею

павільйону „Київ”. Того ж року виголосила доповідь на тему „Українська мова” на „річному чайку”, який влаштовувала організація Союзу Українок Канади. В наступному році з рамени місцевого Відділу КУК мала доповідь на святі Листопадового Зриву. Згодом була запрошена Відділом Комітету Українок Канади виголосити доповідь з нагоди Року Молоді. Також виступила на конференції Комітету Сприяння Розвитку Українського Суспільства, на сесії молоді.

До її різних зацікавлень треба додати і любов до рідної пісні. Належить Ліда до тріо „Білі Хмаринки”, а раніше належала до квартету „Троянда”, які їздили до інших міст та співали в павільйоні „Київ”.

Крім численних, добровільно взятих на себе обов'язків у громаді, Ліда Гавришків є студенткою Манітобського університету, факультету політичних наук. Не зважаючи на виклади та іспити, вона знаходить час, щоб очолити Український Студентський Клуб при Манітобському університеті та є представницею цього клубу до Відділу КУК, де прийняла обов'язки адміністративної секретарки. Від Відділу КУК вона є представницею молоді до Провінційної Ради КУК і репрезентує Союз Українських Студентів у централі КУК.

Ліду запросили стати членом новоствореної Комісії Оборони Громадських прав у Манітобі.

З нагоди Року Молоді Ліда була вибрана з-поміж 30-ти осіб в Манітобі на конференцію молоді західних провінцій в Едмонтоні, на якій репрезентувала Пласт.

З рамени Централі КУК Ліда брала участь в конференції українських професіоналістів в Едмонтоні і їздила на дві конференції СУСК до Саскатуну в лютому 1985 року і в Торонто в серпні, а у вересні їздила до Торонто як представник СУСК на „Media Conference”.

Хай ці дані про Ліду і її активність в українській громаді допоможуть передати справжній образ Ліди-пластунки, яка своєю витривалістю, завзятістю та готовістю служити своєму народові стане прикладом для інших.

Ст. пл. Ліда глибоко розуміє ідейні основи Пласту. „Пласт навчив мене співпраці з іншими. Допомогати іншим — це один з основних обов'язків пластуна. Пласт допомагає мені бути кращою людиною й кращою пластункою”, — каже Ліда. Пластові ідеї, на яких виховувалася Ліда, допомогли їй стати чесною, повновартісною і свідомою членкою української спільноти, яка не словами, а ділами виявляє свою вірність Богові й Україні.

Ст. пл. Ліда є дочкою панства Тамари і Василя Гавришкових, які давали їй завжди добрий приклад служіння українській громаді. Пан Василь довгі роки є фінансовим референтом і книговодом у Пласті, а пані Тамара була кілька років імпрезовою референткою у комітеті Пластприяту, а тепер у Комітеті Українок Канади. Найбільшим скарбом, який передали Ліді батьки, є милозвучна українська мова. Нею вона виголошує свої доповіді, а присутні з подивом слухають її.

Хочеться вірити і надіятися, що після закінчення студій Ліда ввійде до загальноканадських і

українських професійних об'єднань чи виявить себе у підготовці більших українських акцій крайового масштабу і зуміє перенести пластові ідеї дружби, братерства, толеранції, чесности в українське зорганізоване життя.

Бажаємо Ліді успіхів і віримо, що вона знайде час і виявить бажання далі пластувати.

пл. сен. Н.Г.

Прес. реф. Станиці у Вінніпегу

ПЛАСТУНИ РЕДАГУЮТЬ ШКІЛЬНУ ГАЗЕТКУ

Наш активний читач і співробітник пл. юн. Доріян Юрчук із Пластової Станиці в Ньюарку переслав нам газетку школи, до якої ходить, — „Сітон Голл, Препараторі“ у Вест Орендж.

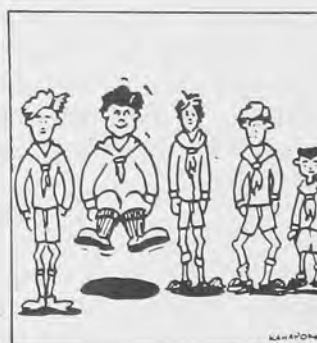
Газетка під назвою „Пірат“ має багато цікавого матеріалу та є редагована самими учнями. У ній бачимо, що головним редактором є Дам'ян Гандзій, а одним із співредакторів Марко Смішкевич. У числі, що у нас на руках, читаємо статтю пера Дам'яна Гандзія на тему 50-річчя видавання цієї шкільної газетки, інтерв'ю з один із священників-учителів про шкільну капличку пера Льва Лученка, передову, підписану також головним редактором Д. Гандзієм, статтю Доріяна Юрчука про шкільні переживання в

часі відомого на східньому побережжі ЗСА гурагану „Глорія“, що шалів 27-го вересня 1985 року, прикрашену рисунком Д. Юрчука, інформацію про працю клубу інженерів Данила Шмотолохи і повідомлення про діяльність інших клубів на терені школи пера Нестора Гандзія.

Усі автори, так як Д. Юрчук, — це члени Пластової Станиці в Ньюарку, і приємно бачити із шкільної газетки, що всі вони є активні у житті своєї школи і у друкованому слові.

Шкода, що не всі вони є так само активні в „Юнакові“ і не мають часу чи охоти дописувати до нього частіше.

УСМІХНИСЯ!

З „Листів до Братів Фаміліянтів“
Видання Племени „Лісових Чортів“
літо 1985 рік

ЗАВТРА

Синій колір — тіло яснопрозорого неба. Білий колір — крила чистої душі людини. Зелений колір — обрій миру тихої природи, вже довго мені нечуваний. Червоний колір — пожежа непростених боїв, зрозумілий мені добре тепер. Чорний колір — похорон смертності... в нім тепер я живу!

Дзвони нині чомусь не дзвонили, дивно було. Дзвони в кожную неділю дзвонять не тільки, щоб сповістити людям, що це день святий, але щоб і пригадати їм, що їхня волелюбна країна — це найкраща країна в світі. Шістдесят років тому, в 1933-ому році, дзвони перестали дзвонити на увесь чорний рік. Всі, всі знали тоді, яка країна була найкраща в світі, але знеможені, виснажені, не мали голосу пригадати отим навмисно сліпим. Сьогодні знову повторюється історія та сама, чую я, чую вже криваву війну не через вуха, а своїми пекучими очима. Вулицями ніхто вже більше не ходить, ховаються, ховаються всі від немилосердного ворога. Ховаються по всій Європі... поховалися всі у Франції, невидно ані одної живої душі... ой Боже, що це за ворог? Чому, чому створилась матерія котра нищить людство?

Стою я, одна смілива квітка, мов той Еней, готова на всі бурхливі пригоди, хочеться жити... жити... як ото новонароджене звірятко. Дивлюся, де, де мама, без мами нічого не вдіяти, бідна я квітка, перша, яка цвіте, і напевно остання. Мов ворожі стріли починає лити дощ. Паде він на тіло моє, сповите гріхами, душу не очищує, не змиває отих гріхів. Паде дощ, і лице моє чорніє, паде дощ, яко знак, що людство не здало важливого іспиту своєї зрілості. Шумлять в душі слова Святого Письма...

„Знищу з лица землі людину, яку я сотворив, людину, скотину, плазунів і птиць піднебесних, бо каюся, що сотворив їх”.

Книга Буття.7:7

Лле і лле дощ, раз-два-три, раз-два-три, мов відгомін вже давно нечуваного вальсу Штрауса! Десять далеко блиснуло проміння сонця, бореться воно з хмарами, сповіщує людям, що чорна ніч ще не прийшла і світ ще цілковито не скінчився. Проміння сонця, мов золоті струни музичні, ах яка приємність... а ще є охота до життя, бо виблискує надія, що існує ще в світі добро!

Але... змінилися люди, не питаються більше „Як маєшся?” Їх інші особи більше не цікавлять, всі люди блукають самотні, навіть дітей своїх не рятують. Діти, ой, діти бідні, ходять вулицями та плачуть „Мамо, де ти? Мамо, їсти хочу”... вони бідні, справді, не їсти, а любови своєї рідної мами потребують. Ніхто їхніх криків не чує, бо любов уже більше не

існує, слово „любов” давно вже зазмерло. Зазмерла поволі і вся духовність людська... одиноке що ще живе у пам'яті, — це спомини добрих намірів та діл отих людей, котрі жили, як світ ще був можливим. Навіть старе пекло, в якому чорт не живе, не дорівняє страхіттям нового пекла на землі, де червоний чорт заклав своє жажливе царство.

Не чути ніде ніжного відгомону музики, не прославляють більше музики в композиціях своєї батьківщини, бо вона вже не існує... нема її! Колись оспівували її красу, а сьогодні краса, як і любов, уже більше не існує, зникла з лица землі. Колись і я гордилася своєю батьківщиною та описувала її красу, а тепер боюся відчиняти свої очі та глядіти на зруйнований світ. Розбудилися вже всі, жорстоко вистрілені з старої фантазії... закінчилося навіки сонне життя, страх, плач, біль, крики, жахіття, розгроми... це вже дійсність ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.... Ох, якби то міг жити без зору, без слуху, без чуття!

Зруйнований цілий світ, і я соромлюсь казати „Я — людина”, люди всі поганями стали... Ой, де поділася та любов... де сховалась та краса? Пригадуються слова віршика, написаного ще перед голокостом...

По цілому світі
Ходив собі чоловік,
Хотів віднайти
Значення слова

Краса.

В Німеччині — шелест

І шепотіння лісів.

В Австралії — звірята

З швидко-високими

Підскоками.

В Італії — будівлі,

Сповиті історією.

Далеко він ходив

По цілій Європі, блукав...

Красиви прекрасні,

Чудесні він бачив,

А в одній країні

Він відчув

Палку любов.

І, нарешті, він узнав,

Що красу знайшов.

Та країна така чудова,

Була його улюблена

Батьківщина...

Україна.

Але... коли він заснув,
Укralи вороги оту красу,
І він збудився серед громів
Третьої Світової Війни...
Забув він знов,
Що це таке краса,
Бо краса без любови
Ніщо.....

Блукаємо всі ми, як отой чоловік у чорно-білому
світі, де краса вже більше не існує. Наш край є

чорний, наші думки є чорні, наша майбутність є
чорна... Чому руйнуємо нинішній день, коли звисає
чорна можливість, що завтра не прийде ЗАВТРА?

Ксеня Савчак, 15 років.

Студентка Братської школи укр-ва в
Мельборні. За цей твір дістала 2-гу нагороду
на 8-му конкурсі молодечої творчості який
проголосив Літературно-мист. клуб ім.
В.Симоненка в Мельборні. Розгляд творів
відбувся 15.7.85 р.

ЩО ЗНАЄШ ПРО ЧОРНЕ МОРЕ?

Перше оформилося — кінець середнього міоцену.
Лежить — між 40.55° і 47.15° північної ширини;
27.20° і 41.48° східної довжини.

Оточене — берегами Європи й Азії.

Належить до типу — внутрішніх морів.

Розмір — 411,540 км² — площі.

Глибина — найбільша 2243 м. біля півд. берега
Кримського півострова.

Солоність — 1.2‰ — 1.85‰

Інші складові частини — кисень, сірководень.

Барва і прозорість — синьо-зелена; 40-70 м.
прозорості.

Температура — влітку 21°-24° Цельсія; в зимі
частина замерзає.

Клімат — в літі ясна погода; взимку вітри і бурі.

Лимани — вриваються глибоко в суходіл.

Коси — намівний вал черепашок з піском.

Острови — Березань при гирлі Дніпрового лиману,
Зміїв напроти гирла Дунаю.

Півострови — Кримський з площею 26,600 км².

Вливаючі ріки — майже всі великі ріки України.

Морський транспорт — найдавніший шлях зв'язку —
імпорт, експорт.

Найбільші порти — Одеса, Миколаїв, Херсон у гирлі
Дніпра, Севастопіль, Теодозія.

Одеса — центральний порт, курортний центр.

Севастопіль — головна військова база; найкращий
природний порт.

Рослини — рослинні планктони, морські трави.

Риба-акула — акула-катран довга до 150 м.,
вага 300 кг.

Морські звірі-ссавці — дельфіни.

Багатство — використовує населення узбережжя для
риболовства.

Гідрогеологічні проєкти — побудовані у повоєнному
часі, мають негативний вплив на рибну про-
мисловість.

Метеорологічні явища — бурі, тумани.

Традиції з часів княжої держави — залишив живе
почуття українського моря похід Ярослава Мудрого
на Царгород.

Козацька фльота — створена в другій половині 16 ст.

Українська фльота в час визвольних змагань 1917 р.
— проголошено флоту Української Народної Рес-
публіки — 29 квітня, що стало Днем Свята Укра-
їнського Моря.

Чорноморська фльота в 1918 р. — у володінні росіян
і німців.

Влада берегів Чорного моря — велике значення для
могутности нації.

Значення — природний кордон на півдні України —
зв'язок із світом.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ ПРО УСП

СТОРІНКА ПРО УЛАД СТАРШОГО ПЛАСТУНСТВА

КУРІННІ РАДИ

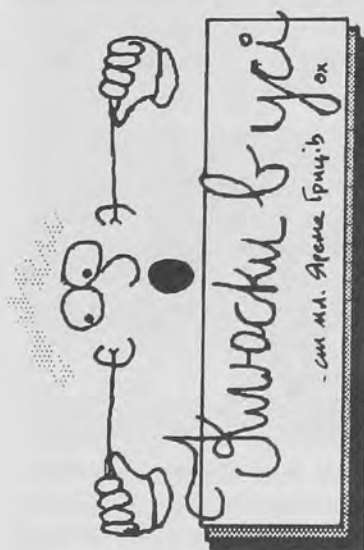

Мала Рада Чортіполіхі в лістопаді 1985.

Курінний зарібіток: Чортіполіхі продають морозиво на Українському Фестивалі в Holmdel, New Jersey.

ЧОРТОПОЛОХИ — листопад 1985 на Союзіві

- присутніх на Малій Раді було 20
- відбувся показ прозірок з Жіночої Конференції в Кенії
- плянують брати участь у підготовці та переведенні 25-ої Орликіади
- плянують знов продавати морозиво на Фестивалі
- плянують лещетарську прогульку
- Велика Рада: квітень 1986

гей юнаки! юначки! чи ви вступите до УСП перед листопадом 1987 року? Якщо так, ви маєте змогу брати участь у мандрівці по ГІМАЛАЯХ в АЗІЇ-у країні НЕПАЛ! Уявіть собі, ви могли б побачити МОНТ ЕВЕРЕСТ своїми власними очима!! ЦЕ НЕ Є ЖАРТ! (бо я не мав жарту цього місяця...) Слідкуйте за дальшими інформаціями на сторінці УСП АБО ПИЩІТЬ ДО БОРИСА ЛЮЩНЯКА: 4557 N. MELVINA ST. #60, IL. 60630

КУРЕНІ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність:

Olha Stasiuk
36-16 24 Street
L.I.C., NY 11106
U.S.A.

Фоторепортер питає

Які пластові заняття любиш найбільше?

пл. розв. Марта СТЕФАНЮК, 10.К. УПЮ-ок в Дітройті, гурток „Русалка”:

„Найбільше люблю пластові табори. З усіх моїх таборів найбільше подобався мені табір новачок на Бобрівці 1985 року. Табір був добре організований, а булавні фантастичні! Всі таборовики на Бобрівці були дуже житі.

пл. юн. Мирослава МАРЕНКО, 15 років, Великобританія:

„Люблю пластові табори. Цього року була писарем табору, який відбувся на пл. оселі у Валії. Люблю зустрічати приятелів і приятельок таборові ватри, гутірки і прогульки”. (Мирослава читає, пише та говорить дуже добре по-українському, хоча мати її валійка. Любить співати, вишивати та вивчати історію. Горда, що є україною. Хотіла б побачити Україну, особливо місце, звідки походить її батько. Мирослава вважає, що в таборах треба більше дисципліни, бо інакше вони стануть відпочинковими, а не виховними.)

пл. розв. Данко МИКОЛЕНКО, 13.К. УПЮ в Дітройті, гурток „Акули”

„Найліпше в Пласті — це вишкіл новацьких виховників, який відбувся на „Писаному Камені” біля Клівленду в 1984 році. Ст пл. Ока Грицак була коменданткою. Найкраще пам’ятаю лялькові театри і прогульки. Гарно, що ми всі втримуємо контакт і після вишколу. Я тепер є братчиком у станиці”.

пл. вірл. Александра ТЕРШАКОВЕЦЬ, 20.К. УПЮ-ок в Ньюарку, гурток „Калина”:

„Найбільше люблю бути виховницею — сестричкою в станиці та подругою в таборі юначок на „Вовчій Тропі”. Табори — це добра нагода заізнати нових товаришів з інших околиць. Цього літа я знову буду подругою на „Вовчій Тропі”.

пл. розв. Олесь ГНОЙ, 31. К. УПЮ-ів а Пасейку:

„Дуже подобався мені водний табір у 1985 році. Табір добрий, бо не було багато людей, і всі заізналися між собою. Навіть комендант був товариський. Тепер я є братчиком. Хочу піти в „Лісову Школу”, бо кажуть, що це добрий пластовий вишкіл”.

12-ий СПОРТИВНО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР

Пластуни та пластунки з далеких стейтів Колорадо, Джорджія, Огайо, Каліфорнія, Мишиген і з багатьох осередків тут, на сході, приїхали на „Вовчу Тропу“, щоб відбутися 12-ий СВТ, який організує і переводить загін „Червона Калина“. Патроном табору був братчик Іван Стефанів, замордований німцями під час Другої світової війни у Львові.

Табір нараховував 68 учасників і 20 членів бурави. До бурави входили Юрій Струтинський „Струсь Ср“ — отаман, Миролюб Лозинський „Любко“ — осавул, Левко Голубець „Лю“ — обозний, Віра Гафткович — обозна, Надя Ратич — канцлер, О. Іван Кашак, п. Марта Амаро — медична опіка та Ігор Струтинський „Струсь Дж.“ — головний інструктор. Інструкторами були: Андрій „Іко“ Данилюк, Андрій Бідак, Ліда Гвозда, Оля Терпиляк, Аскольд Хемич, Ксеня Коліць, Михайло Тимош, Марко Гафткович, Нестор Нинка, Марко Якубович, Тереза Куріца і Маріянка Дяченко, юначка Ляриса Драган — помічник інструктора. Для багатьох учасників та учасниць це був перший спортивний табір, і замість привезти речі, які вимагав табір, їхні валізки і наплечники були заповнені радіями, косметикою і сушарками до волосся. Але скоро вони зрозуміли свою помилку, бо всі ці речі спокійно відпочивали в бараку команди аж до закриття табору.

Провід і інструктори СКВТ

Субота, 27-го липня 1985 року, перший день табору. Він був тяжкий, а особливо для нашого „Іка“, який цілий день провів в авті, бо привозив учасників з летовища. „Іко“ так захопився цією роботою, що хотів дістати від адміністрації Вовчої Тропи дозвіл на „тексі сервіс“, але тільки для пасажирів жіночого роду.

Відкриття Олімпіади СВТ: Роксана Сидорович і Марко Кришталський вбігають на майдан з вічним вогнем.

Зараз після відкриття таборовики мали лікарський перегляд, одержали таборові однострої і вибрали своїх паланкових. Вибраними були: Юрко Базарко „Биз“, Марко Нинка, Мелася Стецур і Роксана Сидорович „Роксі“.

Після вечері, порядкування бараків і перегляду була збірка усіх учасників табору. На ній усі заізналися, а отаман подав правильник і вимоги табору. Допізна приїзджали ще таборовики. Незабаром усе затихло. Настала нічна тиша.

На другий день, в неділю, ми вислухали Службу Божу, яку відправив о. Іван Кашак, перейшли перевірку фізичної заправи, а після обіду і відпочинку почалися інструктажі в дружинових іграх. Усі учасники були поділені на групи відповідно до їхньої фізичної заправи і за кожену групу відповідав провідник. Учасники мали змогу спробувати свої сили в таких видах спорту: довгі і короткі біги, плавання, мет диском, стусан кулею, стрибки в довжину і височину, стріляння з кріса, лук, копаний м'яч, відбиванка, метавка, кошиківка і спортовий масаж. Програма дня починалася вставанням о 6:30 ранку, прорух, миття, порядкування, молитва і відкриття дня, сніданок, головна руханка. Потім починалося навчання в різних ділянках легкої атлетики, плавання і спортового масажу. Відтак ми мали обід і відпочинок. По обіді були навчання в дружинових іграх і стріляння з кріса та лука. Після цієї спортової програми треба було скупатися і помитися, бо ми ішли на вечерю, а потім мали закриття і заслужений відпочинок після важкого дня. Відтак були висвітлювані спортові фільми і різні відпружуючі „картунс“ а на закінчення — молитва і пластове „надобраніч!“. В 10-й годині вечора обозний Левко проголошував нічну тишу.

Учасники табору вже міцно спали, а бува та інструктори мали свою щоденну зустріч в бараку

команди з отаманом, де обговорювали різні справи відносно пройденого дня.

Після важкого першого дня у деяких таборовиків, які не підготувалися фізично, виникли різні проблеми з мускулами, так що наша медсестра пані Марта Амаро мала багато роботи. Також завдяки нашим двом інструкторам ст. пл. Ліді Гвозді і учасниці Катрусі Цісарук, які переводили інструктаж зі спортивного масажу, пошкоджені мускули приходили до здоров'я і починали менше боліти, а якщо навіть і боліти, то якось „солодко“. Але з кожним днем всі учасники ставали щораз сильнішими і витривалішими, а це завдяки добре підготовленій таборовій програмі.

Учасниці табору після першого сету відбиванки проти булави, від ліва Ксеня Кизик, Ляриса Драган, Роксана Сидорович, Маруся Дармохвал.

Таборова кухня була справжнім „чудом“. Пані Надя Чубата, яка заряджувала нею, дбала, щоб ми мали смачні сніданки, обіди, підвечірki. На вечері можна було дістати голубці, бігос, різне солодке, фашеровані яйця, зрази, різні галяретки. Такої смачної кухні я ще на жоднім таборі не бачив. Але всіх цих смачних кальорій ми дуже скоро позбувалися на спортових ігрищах.

У суботу, 3-го серпня, почалися довгоочікувані змагання між булавою і таборовиками. Перші змагання були з відбиванки між юнаками і булавою. Булава мусіла добре потрудитись, щоб виграти. Наступні змагання — юначки проти булави. Виглядало, що юначки „вікінчать“ булаву, коли Маруся Дармохвал своїми сервами виграла перший сет, але завдяки добрій грі Терези Куріци і Ксені Колцо булава виграла два сети підряд.

Змагання з метавки були дуже завязаті і тільки завдяки фантастичній грі Михайла Тимоша на воротях і Левка в нападi, булава, нарешті, виграла змагання.

В неділю, зараз після Служби Божої, почалися змагання з копаного м'яча. І тут булава виграла змагання завдяки добрій грі оборонця Аскольда.

У понеділок табір і запрошені гості мали змогу дивитися на фільм „Стар Ворс“, який подарував для табору інж. Мирон Лепкалюк.

Другий тиждень був дуже важкий для таборовиків, бо в середу 7-го серпня, мала початися 7-ма Олімпіада СВТ. Точно о год. 9:00 ранку відбулася церемонія відкриття Олімпіади. Роксана Сидорович і Марко Крушельницький внесли на спортовий майдан олімпійський вогонь і запалили ним „вічний“ вогонь Олімпіади. Після цього було запряження всіх учасників Олімпіади та інструкторів, щоб змагатись і судити чесно та справедливо. І так під звуки фаєрверків і олімпійського маршу 7-ма Олімпіада СВТ була відкрита.

Тут хочу подати нові рекорди Олімпіади СВТ.

Андрій Візор — 15 років, 1:03.4 мін. біг з перешкодами; Андрея Лебедович — 13 років, 10:07.0 мін., біг навпростець (1.25 милі), Андрій Чубатий — 14 років, 5.4, скок у височінь, Ліса Шмотолоха — 14 років, 33.5 сек., 50 ярдів, плавання (довільним стилем).

Андрій Візор з Каліфорнії: переможець бігу навпростець

Цього року найбільше медалів здобули Ромко Куропась (7) і Леся Коропей (8). Медалі на Олімпіаду уфундували Український Спортовий Клуб (УСК) з Нью Йорку і пан Юліян Бачинський.

Увечері відбулася традиційна таборова „маскарада“ під звуки таборової оркестри, яка романтично пригравала до танців. Усі гарно і культурно бавилися. В п'ятницю Ярема Бачинський, на велике своє здивування, був мільйоновим гостем у таборовій кухні і за це одержав повний день прохарчування на дві особи. Ярема попросив Лісу Шмотолоху, щоб разом відсвяткувала з ним цей радісний день. Харчі були першорядні. Сніданок складався зі свіжих овочів, омлету, товсту і кави. Підвечірок — свіжі овочі з морозивом. Таборові кухарі мали багато роботи на вечерю, але все пішло добре. Кельнери Оля Терпиляк і Андрій Бідак знали як мають обслуговувати. Вечеря складалася зі стейку, печеної бараболі, морозива і вина без алкоголю. А на закінчення цього гарного вечора для Ліси і Яреми хор булави співав

різні романтичні пісні. Думаю, що цей вечір ніколи не забудуть Ліса і Ярема.

Оля і Андрій кельнерами для Яреми і Лізи

Таборова „маскарада”. Найбільше аплявзу одержав друг Любко

Ватра СВТ. Ляльковий театр булави. Від ліва Віра Гафткович, Марко Якубович і Оля Терпиляк.

У суботу, 10-го серпня, цей популярний і дуже добрий табір мусів закінчитися. В год. 10:00 ранку табір стояв виструнчений до останнього наказу — до прощання. Чашу за пластову поставу здобули Юрко Базарко і Ксеня Кизик — її уфундувала пл. сен. Евстахія Гойдиш, голова КПС. Чашу за загальне точкування також здобули Юрко Базарко і Ксеня Кизик. Чашу за декатльон одержали Омелян Марків і Роксана Сидорович. Шапки для булави уфундувала д-р Наталка Струтинська.

„Шасливі” мільйонові відвідувачі таборової кухні: Ярема Бачинський і Ліза Шмотолоха

На превеликий жаль, табір закінчився. Так багато спільного ми пережили: разом раділи, разом працювали, сміялися, а часом і плакали. Ми були всі як одна велика пластова родина. Нас в'язало спільне таборування, щоденна праця, як булави так і учасників. І ось останнє слово отамана, усмішки, сльози і поцілунки аж до другого року — СВТ 1986.

Новинки про СВТ з „Нью Йорк Таймс”

1. Іко повернувся додому зовсім не пошкоджений.
2. Чи ви знаєте чому Чікаго „Берс” є такі добрі цього року? Тому що наша Маріянка є їхнім „Теклінг” ковчом.
3. На „барбікю” булави Левка „сірлойн” стейки були такі добрі, що Левко мусів їсти тільки пісну булку.
4. Наш о. Іван Кашак так полюбив „барбікю”, що мало не спізнився на відправу.
5. Цього року на таборі ми мали навіть „машину”, „танка” і „кобру”.
6. Друг Любко і Марко Я. здобули золоті медалі в стрілянню з кріса, бо повистрілювали всіх комарів на таборі.
7. Фірма „Іко” зробила і ніби не зробила написи на сорочинках для булави.

ст. пл. Ігор Струтинський, ЧК
„Струсь мол.” при допомозі „Струся старшого”

РЕКОРДИ ОЛІМПІЯД СВТ

ХЛОПЦІ Старша Група

Ділянка	Ім'я і Прізвище	Вислід	Рік
Куля (8 фунтів)	Маркіян Іваськів	46'1''	1984
Диск (1.61 кіл.)	Маркіян Іваськів	111'6.75''	1984
Скок у Височінь	Андрій Андріюк	5'11''	1980
Скок в Довжін	Андрій Андріюк	18'3''	1980
Біг 100 ярдів	Аскольд Хемич	11.0	1982
Біг навпростець	Юрко Ковальчук	7:20.0	1981
Лук	Марко Якубович	33	1983
Стріляння (фінали)	Марко Якубович	35	1983
Плавання (100 ярд. довільний, жабка, на плечах, довільний)	Евген Сторожинський	1:08.1	1984

ДІВЧАТА Старша Група

Ділянка	Ім'я і Прізвище	Вислід	Рік
Куля (6 фунтів)	Тася Туркало	33'11''	1982
Диск (1 кіл.)	Тася Туркало	91'2.5''	1982
Скок у Височінь	Ксеня Колцьо	4'10''	1983
	Ляриса Драган		1984
Скок в Довжін	Тереса Куріца	14'8''	1984
Біг 100 ярдів	Даня Бережницька	12.70	1981
Біг Навпростець	Роксана Сидорович	9:11.0	1984
Лук	Міка Савицька	35	1983
Стріляння (фінали)	Стеня Дзядів	34	1984
Плавання (100 ярд. Довільний, жабка, на плечах, довільний)	Кікі Зінич	1:26.6	1983

ХЛОПЦІ Молодша Група

Ділянка	Ім'я і Прізвище	Вислід	Рік
Куля (8 фунтів)	Богдан Ісса	41'5''	1982
Диск (1 кіл.)	Христофор Бексер	87'4.5''	1984
Скок у Височінь	Андрій Чубатий	5'4''	1985
Скок в Довжін	Христофор Бексер	16'6''	1984
Біг 60 ярдів	Андрій Даник	7.60	1981
	Александр Катречко		1983
	Христофор Бексер		1984
	Роман Куропась		1985
Біг Навпростець	Аполон Григорович	8:01.0	1983
Лук (6 стріл)	Марко Нінка	44	1985
Стріляння (фінали)	Олесь Даник	35	1983
Плавання (50 ярд.)	Микола Могучий	28.30	1982

ДІВЧАТА Молодша Група

Ділянка	Ім'я і Прізвище	Вислід	Рік
Куля (6 фунтів)	Христя Добрянська	31'0"	1983
Диск (1 кіл.)	Христя Добрянська	62'6.5"	1983
Скок у Височінь	Христя Добрянська	4'7"	1983
	Ляриса Драган		1983
Скок в Довжінь	Катріна Гронь	14'1"	1983
Біг 60 ярдів	Ляриса Драган	8.0	1982
Біг Навпростець	Андрея Лебедович	10:07.0	1985
Лук (6 стріл)	Христя Добрянська	33	1983
	Андрея Барановська		1984
Стріляння (фінали)	Наталка Стахів	30	1983
Плавання (50 ярд.)	Ліса Шмотолоха	33.50	1985

ХЛОПЦІ

Біг з Перешкодами	Андрій Візор	1:03.4	1985
Декатльон	Марко Якубович	5606 пунктів	1983

ДІВЧАТА

Біг з Перешкодами	Катріна Гронь	1:10.0	1983/84
Декатльон	Ляриса Драган	5348 пунктів	1984

СОНЦЕ СМІЄТЬСЯ ДО НАС

Новакам-самітникам, Лялі й Андрійкові з Вірджинії присвячую

До канцелярії, де реєстрували зголошених учасників пл. таборів на Новому Соколі, прибуло двоє дітей новацького віку з далекого стейту Вірджинія. Дівчинка — струнка, висока, з гарними синіми очима, довгим до пояса ясним волоссям — робила враження дуже боязкої, перестрашеної. На ім'я їй було Ляля. Її молодший брат Андрійко був гарним, вродливим хлопцем. Його живі сині очі цікавим поглядом обсервували нове оточення, а його голова з ясним, підстриженим на їжача волоссям та милим усміхом привертала увагу кожного.

Комендантка табору новачок провела Лялю до новацького куреня, але вона попросила дозволу попрощатися з братом. В Лялиних очах виступили сльози. Обнявши Андрійка, вона поцілувала його в голову. Андрійко глянув на сестру, помахав рукою, солодко усміхнувся їй на прощання та з повним вярдом помаршував до свого новацького табору.

По полудні почалося відкриття табору. При перегляді виявилось, що бракує одного новака. Не було Андрійка. Його знайшли у кімнаті. Він лежав на ліжку на своєму наплечнику. Комендант табору казав його не будити, бо був певний, що Андрійко після далекої дороги з перемучення заснув.

Після короткої гутірки настала вечеря. Андрійка збудили. Його очі були заплакані. Вечері він не їв, хоч і перестав плакати. Приглядався до своїх нових товаришів, дивився на їдальню. По молитві та підготові до сну Андрійко ліг до ліжка і з головою накrywся кощиком. Засурміла трубка, погасло світло — настала таборова нічна тиша... Та незабаром черговий братчик попросив коменданта зайти до кімнати Андрійка. Він не спав: стиха щось говорив і плакав.

Комендант табору, який мав багаторічний досвід ведення новацьких таборів, знаючи добре ніжну психіку дитини, швидко поставив діагносту „хвороби“. Присівши біля ліжка Андрійка, він поклав руку на його голову, ніжно приголубив, розповів цікаву казку, і заспокоєний новак-дитина заснув солодким сном.

Чотири дні першого тижня таборування падали дощі, було вогко, непривітно. І ця негода дуже впливала на психічний стан усіх дітей. На п'ятий день засвітило сонечко, прогнало важкі чорні хмари і діти, а з ними й Андрійко, зраділи. Але під вечір Андрійкові сині очі знову посумніли, а вночі — плакали...

Комендант полюбив Андрійка і він став його найкращим другом. Він похвалив Андрійка за гарну пластову поставу, за те, що був дуже чемний і педант. І це було проголошене в ранньому наказі. Андрійко першим стояв біля коменданта на ранніх збірках, при молитві, тримаючи гордо його прапорець. Комендант майже завжди сидів коло Андрійка при сніданні, обіді та вечері. А коли наставала ніч, Андрійко заслухувався казкою свого старшого друга.

Одного разу біля кордону табору новаків стояла сестра Андрійка. Глянувши благальними очима на коменданта, Ляля просила побачення зі своїм братом а також дозволу поговорити телефоном з мамою.

— А чи Андрійко також може говорити? — запитала несміливо.

— Так, але з умовою, що не буде плакати.

— Якою радісною і щасливою була ця довга хвилина розмови з мамою. Вони дякували комендантові сльозами радості!

Щасливо закінчився новацький табір. Зі сонцем прощались дорогі діти, пластові самотники. Прощали сердечно своїх товаришів і товаришок, прощали ліс співучий та запашні поляни. А в довгій черзі, щоб попрощатись зі своїм комендантом, стояли Андрійко і Ляля. Він глянув своїми чудовими синіми очима на коменданта, обняв його і тричі ніжно промовив „Дякую!“

А Ляля, ця синьоока русалка чарівної Вірджинії, обняла коменданта за шию, поцілувала, промовляючи: „За Андрійка і за мене вам моя подяка! Ми любимо Новий Сокіл і прибудемо знову“.

До коменданта підійшла також щаслива мама, дякуючи за своїх дітей. За дітей ношої України!

Братчик Славко

Комендант табору УПН-ів пл. сен. Я. Пришляк з новакком Олексом Горбачевським, що здобув на таборі перше місце.

Відвідини могили Сірого Лева.

Від ліва: юначка Лада Явна, юнак Петро Коритко, новак Андрій Холод, новачка Ляріса Іскат.

Світ. Р. Кастрік.

Табір новаків на „Новому Соколі“.
„Сонце сміється до нас“ 1985 р.

Світ. Віра Еліїв.

„А ДЕ Ж НАШІ СТІЛ ТА КРІСЛА?!”

Отаке питав провід табору юначок на Новому Соколі вже на другий день таборування. І лише провід завважив, що такий надзвичайний напад зробив таку несподіванку. Чому це був „надзвичайний напад”? Бо в той вечір, коли таємно підкрадалася булава юнаків, над сплячим табором юначок гриміло і дощ лляв, ніби настав кінець світу. На другий день горді інструктори розповідали, що ще до того вони мандрували по оселі без ліхтарок, „вживаючи” для освітлення лише блискавки з неба.

Цьогорічний табір юначок на Новому Соколі трохи зажурився: п'ять днів підряд падав дощ. Навіть пані в кухні вже чекали, що ось-ось припливуть згори на долину усі дівочі шатра.

Але гумор юначок був соняшний: на них не впливав ні дощ, ні болото. Усі знали, що як тільки сонце засміється хоч на хвилину, щось цікаве станеться: чи то ранній напад на юнаків з подушками, щоб їх збудити, чи хрещення табору новачків „Сонце сміється до нас” (а де ж те сонце заховалося?!), чи хрещення табору новачок „Линуть мрії до небес”, де з неба (чи точніше, з бараків!) прилетіли бальони до новачок, чи навіть зустріч з юнаками, щоб разом попрощати захід сонця коло гойдалок.

Нарешті сонце загостило до нас. І якраз вчасно, бо комендантка плянувала прогульку на збирання чорниці, не зважаючи на дощ. Відбулося і своє хрещення, „Світанок нового покоління”, де кожна юначка з пушкою „Пепсі” побажала гостям здоров'я, веселого таборування та спокійної ночі. Відбулися й інші прогульки, навіть „Летс Мейк а Діл”, де комендант ст. пл. Андрій Пришляк (тобто „Монті Гол”) питав кількох юнаків, які „забули” говорити по-українськи, чи вони хотіли вибрати те, що за куртиною, те, що „подруга Павліна” тримала у коверті, чи, може, те, що в його кишені.

Один юнак вибрав „те, що за куртиною” — камінь, який мав носити з собою цілий день, щоб він нагадував йому про мову.

Інший юнак вибрав „те, що у кишені” — і заслужив товариський вечір в однострою. Але „Монті Гол” змилосердився і заміняв на „те, що в коверті” — мити вмивальку.

Для дівчат найприємнішою несподіванкою був той надзвичайний напад. Юнаки не лише віддали наш стіл, але й накрили його і чемно всіх нас запросили на вечерю до „Клюбу 2988”. Юнаки завели нас до нашого стола. „Шефс” подавали смачну „поленижен” страву, а владитель „пан Коко” підходив до столів і питав чи все було смачне. Після вечері куртина на сцені відслонилася і юнаки забавляли нас, показуючи свої таланти. А потім

юнаки відпровадили юначок до табору і широко загоостили до них. І так знайшлися команди стіл та крісел.

Коли настав час закінчення таборування і всі прощалися, то з плачем обіцяли на другий рік знову зустрітися на Новому Соколі.

Наталка Шпічка,
комендантка табору юначок
на Новому Соколі
„Світанок нового покоління”.

Дефіляда на „Дні Пластуна” 1985 р.

Велика святочна ватра усіх таборів на „Новому Соколі” 1985 р. присвячена поетові В. Стусові та всім героям.

Світ. Р. Кастрик.

Юначки Наталка Паславська і Ганя Вашак плетуть віночки на свято Купала.

Світ. Р. Кастрик

ГІРСЬКИЙ ТАБІР СКОБІВ І ВІРЛИЦЬ В КАНАДІ

Як пише нам писар Гуртка „Соколи” 101-го куреня УПУ в Ошаві, пл. розв. Лев Пясецький літом 1985 року члени того гуртка були на таборі старшого юнацтва скобів і вірлиць в горах західної Канади. Свої враження вони записали і тепер переслали до „Юнака” щоб їм помістити враз і з світлинами роботи Левка Пясецького.

Враження з табору

Вліті минулого року від 28-го липня до 10-го серпня, пластуни скоби з Монтреалю, Торонто, Вінніпегу, Едмонтону й Ошави відбули двотижневий пластовий табір в Скелястих горах, в західній Канаді. Нас четверо з Ошави й група торонтонців з вишколу на Грефтоні приїхали досить пізно вночі. Решта пластунів вже прибули поїздом й розставили шатра.

Наступного дня на початкову заправу цілий табір пішов на „King Mt.”. Ми йшли гірською стежиною, але не могли дійти до самої вершини, бо цієї стежки вже більше ніхто не доглядав і куші густо покрили терен. Під час наступних одинадцяти днів я перебував з групою „Рута”, до якої належали також пластуни: Оксана Бугель, Михайло Височинський, Адріян Мандзій, Лариса Держко, Роман Даревич і Роман Маслей. Нашим провідником був ст. пл. Любомир Хабурський та разом з нами ходила подруга Закидальська. Ми відвідали багато мальовничих місцевостей, особливо озер.

Я хочу сказати, що наша група дуже зжилася зі собою й тяжко було нам пізніше переходити до інших груп. Четвертого серпня до „Руті” прийшли нові члени: Левко Пясецький, Данило Даревич, ст. пл. Борис Вжесневський, друг комендант Юрій Даревич й ст. пл. Андрій Шука. Разом ми відбули прегарну мандрівку на гору „Айфель”. Коли ми майже доходили до самої вершини гори, почалася сильна буря з градом. Ми мусіли повернути назад.

Наступного дня табір мав відпочинок. Пластуни могли забавитися різними іграми, футболом. Пізніше, ще цього дня, ми пішли на дозвілля. У вівторок шостого серпня, знову почалося мандрування, але цим разом нас перевели в нові групи. Я опинився в групі, яку очолював ст. пл. Борис Вжесневський. Швидким кроком він провадив нас через „Mt. Assinborne Park” на триденну прогульку. Членами нашої групи „Вгору й в долину” були: Таїсса Грицай, Лариса Держко, Левко Пясецький, Орест Денека, Марко Джулинський, Данило Даревич, Олександр Симич і Андрій Горбай. Першого дня ми пройшли тридцять кілометрів, аж поки не стали в кабінах.

Наступного дня йшли сімнадцять кілометрів аж до „Surprise Creek”, а третього дня тринадцять кілометрів до кінця. Впродовж такого триденного мандрування, я думаю, що всі мали велику колекцію піхурів.

Коли вернулися з цієї прогульки, то залишилося нам два дні. Перший ми використали на здавання точок про УПА й купалися в „Radium”, а останній день треба було звинити табір. Погода була „пів на пів”. Першого тижня в „Yoho Park” вона була чудова, соняшна. Але другого тижня в „Kootenzy Park” дещо погіршилася: постійно мінялося від сонця до холоду, снігу, а найбільше — дощу. Нам в цей час вже не ставало сухого вбрання. На жаль, коло табору в „Yoho Park” не було річки і пластуни мусіли часто їхати до „Radium Hot Springs”, що не було так зле, але досить коштовно. Їжа в таборі була згідно з пластовою традицією — не дуже добра (перепрошую, подруго Закидальська, але нічого не може зрівнятись з домашньою кухнею!). Але про нас подбали, аби ми мали багато помаранч і сендвічів з мармолядою й горіховим маслом разом з щоденною головкою часнику (гарно пахли!) Все ж таки цей табір на заході в горах завжди залишиться у моїй пам’яті і ніякий табір не зможе йому дорівняти у красі природи або завзяті людей, які його відбули.

Марко Швед

Гора Айфель. Стоять: (від ліва) Любомир Хабурський, Борис Вжесневський, Аркадій Чумак, Данило Даревич, за ним Андрій Шука, Ромко Даревич, Наталка Цмоць, Роман Маслей, Лариса Держко, Марко Криворучко, друг пл. сен. Юрій Даревич. Сидять: Петро Весаловський, Марко Швед, Михайло Височинський.

ПРОГУЛЬКА НА „Мт. Айфель”

Тяжко було збудитися того ранку. Ми вже кілька днів мандрували гірськими стежками. Але думка, що нас чекає прогулька, де ми побачимо вид, зображений на задньому фоні 20 доларів, додала нам енергії. Відбули молитву, з'їли сніданок, подивилися на мапи, спакувалися і сівши до автобусиків, виїхали до Моррейн Лейк.

Перед нами було чотири тисячі стіп і кілька годин ходу, щоб дістатися на вершину гори Айфель. Погода була хмарна і легкий вітрець повівав, коли ми, витягнувши 20 доларів порівнювали цей чудовий вид. Вирушили гарною широкою стежкою, на якій часто зустрічали туристів. Незабаром стежка стала вужчою, стрімкішою і туристів вже не було видно.

Після короткої зупинки коло струмика, наповнивши кантини, ми піднімалися все вище і ліс ставав нам ніби рідшим і було вже видно вершину гори — голу і темносіру скелю перед нами, а за нами, внизу синьо-зелене озеро — Моррейн Лейк.

Коли ми піднялися вище рівня дерев, де росли лише трава і малі кущі, на нас повіяв холодний вітер. Ми подягали светри і куртки. Ті, що провадили прогулькою, йшли скорим кроком під гору. Стежка зникла і ми лізли по голих стрімких каменях.

Раптом піднявся сильний вітер і за декілька хвилин з-за гори „повиходили” темні хмари, які окутали гору мрякою. Почав падати сніг, град і дощ. Провідники негайно дали команду — скоро але обережно сходити в долину. Треба було дуже уважати, бо на слизьких каменях легко послизнутися і покалічитися.

Ті, що не були добре вбрані від дощу, змокли і змерзли (правда, Наталко?).

Незабаром буря перейшла і ми знов побачили в долині спокійне синьо-зелене озеро. Прогулька показала багатьом з нас, що ці прекрасні гори західної Канади можуть бути також грізними і недоступними.

Лев Пясецький

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ГПБ

УЧАСНИКАМ ЦЬОГОРІЧНОЇ „ШКОЛИ БУЛАВНИХ” І „ЛІСОВОЇ ШКОЛИ”.

КПС Австралії організує Ювілейну ЮМПЗ — 75-річчя Пласту. Зустріч відбудеться у Південній Австралії (Оселя „Бескид”)

від 23.12.1986 до 3.1.1987

Всі ми цінимо особисті контакти для втримання єдності Пласту. Пласт у Австралії чекає, сподівається участі представників КПС з кожної країни. Тому ГПБ задумала вистаратися фонди на оплату подорожі двом найуспішнішим абсолювентам цього-річних вишкільних таборів „Л.Ш.” і „Ш.Б.” з рядів УСП.

ГПБ просить також і всі КПС, щоб доклали зусиль вислати і своїх представників на ЮМПЗ — 75-річчя Пласту до Австралії. Віримо, що це завдання виконаємо, якщо ми дружня громада, якщо близька нам єдність у Пласті, а гасло „За прадідну славу!” веде нас вгору, а не вбік, не вниз, а там, де „мають прапори Прадідної слави!”

Головна Пластова Булава

УВАГА — юнаки — юначки — УВАГА
Пластовий загін „Червона Калина” влаштовує
СПОРТИВНО — ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР СВТ

для юнаків і юначок
від 26 липня до 9 серпня 1986 р.
на „Вовчій Тропі”

В програмі: лучництво, руханка, стріляння, плавання, легка атлетика: біги, стрибки, мети, стусан кулею
Гри: копаний мяч, відбиванка, стук-пук, кошівка, метавка.

Число учасників обмежене
По інформації звертатися до:

Wolodymyr Wolowodiuk
66 Susan Drive
Chatham Twp., N.J. 01928
Tel.: 201-635-8814

Nestor Holynskyj
27 Daniel Drive
Matawan, N.J. 01141
Tel.: 201-566-4467

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕС-ФОНД „ЮНАКА”,

які вплинули до 15 лютого 1986 року

ЗСА:	
\$50.00	„Загін Червоної Калини” — із Спортивно-Виховного Табору, влітку 1985
\$60.00	О.В.В. Табір УПН-ів „Слідами героїв УПА” на „Вовчій Тропі”, літо 1985 р.
\$25.00	пл. сен. братчик Ярослав Пришляк, Боффало на нев'янучий вінок в сьомі роковини смерті Дорогої Баби Асі Чмоли.
\$100.00	пл. сен. Ярослав Пришляк із заробітку в таборі 1985 року, „Новий Сокіл”
\$5.00	пл. сен. Люба Козбур (при нагоді пересилки передплати)
\$500.00	Пластова Станія — Загальні Збори в 1986 році прес-фонд усіх пластових журналів чи видань.
\$30.00	В перші роковини смерті св. п. інж. Омеляна Богачевського склали пожертву на прес-фонд „Юнака” Оксана і Юрій Ключаси
\$770.00	РАЗОМ склали жертводавці з ЗСА
Канада:	
\$12.50	п. Іванна Зельська склала на прес-фонд „Юнака” свій неприйнятий гонорар за працю у проведенні Фестивалю „Живого Слова” в Торонті, 1985 р.
\$100.00	Пластова Станія Вінніпег на видавничі потреби „Юнака” із Свят-Вечірної зустрічі.
\$112.50	РАЗОМ склали жертводавці з Канади.

ДАРУНКОВІ ПЕРЕДПЛАТИ ДЛЯ ЮНАЦТВА в Південній Америці

ЗСА:	
\$20.00	Марійська дружина в Кергонксоні, Н.Й. — I передплата для школи в Бразилії.
Канада:	
\$87.00	о. Ярослав Гайнарович, Монреаль 3 дарункові передплати для незаможних юнаків у Південній Америці.
\$100.00	на 4 дарункові передплати для незаможних юнаків/ок склали пл. сен-ри Наталія і Іван Коропецькі з нагоди одруження їхньої любі доні Софійки М. з Богданом Пазуняком. Обое одружені — Софійка і Богдан вихованки Пласту. Цю радісну подію пе- живають щасливі батьки й родина, а також вся українська громада. Разом 8 дарункових передплат

В пам'ять нашого Дорогого Діда

св. п.

ОМЕЛЯНА БОГАЧЕВСЬКОГО

в перші роковини смерті складаємо \$25.00 на прес-фонд „Юнака” — внуки Христа, Олесь і Андріян Гної.

Замість квітів на могилу

св. п.

інж. ВОЛОДИМИРА СУШКОВА

— Приятеля пластунів і Добродія Пласту склали на пластову пресу Його Друзі із „Золотої Осени” в Кергонксоні \$145.00 на „Юнак” і \$145.00 на „Готуйсь”: д-р Б. М. Бабій, М. Бігун, д-р І. Л. Гура, д-р Б. М. Кондра, д-р Р. О. Мороз, Т. Паш, мгр. М. Рубич, мгр. Р. О. Равлюк, Г. А. Слобода, Л. Тарашук, Й. К. Турчин, М. Тхір, Г. Хамула, Д. Хухра, д-р В. Я. Ціханський, А. Яців.

замість квітів на могилу

св. п.

МАРІЇ КУЛИНИЧ

Мами пл. сен. Наді і пл. сен. Володимира Кулиничів — доні і сина — новацьких виховників склали в пам'ять Покійної \$110. — пластові друзі:

по \$20.00	Ольга і Юліян Гной, Оксана і Богдан Кузишини, Роман Рогожа, Леся і Михайло Юзеніви,
\$15.00	Ольга Кузьмович
\$10.00	Уляна Старосольська
\$5.00	Галина Скорецька.

Замість квітів на могилу

св. п.

АНАНІЯ КАЛИМОНА

Батька пластових родин пл. сен. Тані і Ореста Джулинських і пл. сен. Василя і Олі Калимонів, Дідуня Мотрі, Роми і Мирона Джулинських та Тараса й Наталі Калимонів складаємо \$50.00 на пресовий фонд „Юнака — Ліда і Ераст ГУЦУЛЯКИ, Торонто.

Замість квітів на могилу

св. п.

ХРИСТИНИ МІЗЬ

колишньої пластунки — члена Станії в Ньюарку, ЗСА склали в її пам'ять \$25.00 приятельки Галина і Діана Підлуські з Лінгстону, ЗСА. Даток переслала п. Зірка Боднар — голова Пластприяту, Меплвуд, Н.Дж.

Замість квітів на могилу

св. п.

АННИ ЗАЯЦЬ

—Матері моїх товаришок Оксани Бережницької і Люби Цюлко з Боффало складаю на прес-фонд „Юнака” \$25.00. Щирі співчуття пересилаю Оксані і Любі та всій Родині.

Марія Фіглюс

Усіх пожертв разом 1,130.00 ам., 249.50 канд. = 1,379.50

Усім ЖЕРТВОДАВЦЯМ в імені обдарованих передплатами „Юнака”, від Дирекції, Редакції та Адміністрації пластових журналів сердечна подяка за зрозуміння потреб Пластового Видавництва, за тепле відношення до Пласту і за віру в його молоде покоління.

Хто з Вас подорожує

● літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА

і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!
Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ СПІЛЦІ

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадности. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові дома (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреними (траст).

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадить, позичає та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьнів, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:
2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303